

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ 2018

ΑΡΧΑΙΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

Διδαγμένο κείμενο

Πλάτωνος Πρωταγόρας (320d-321b)

Ἦν γάρ ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως, τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μείζαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται. Ἐπειδὴ δ' ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἔμελλον, προσέταξαν Προμηθεὶ καὶ Ἐπιμηθεὶ κοσμήσαι τε καὶ νεῖμαι δυνάμεις ἐκάστοις ὡς πρέπει. Προμηθεὶ δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νεῖμαι, “Νείμαντος δέ μου”, ἔφη, “ἐπίσκειναι” καὶ οὕτω πείσας νέμει. Νέμων δὲ τοῖς μὲν ἰσχὺν ἄνευ τάχους προσῆπτεν, τοὺς δ' ἀσθενεστέρους τάχει ἐκόσμει· τοὺς δὲ ὥπλιζε, τοῖς δ' ἄοπλον διδούς φύσιν ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δύνάμιν εἰς σωτηρίαν. Ἄ μὲν γὰρ αὐτῶν σμικρότητι ἤμπισχεν, πτηνὸν φυγὴν ἢ κατάγειον οἴκησιν ἔνεμεν· ἃ δὲ ἤϋξε μεγέθει, τῷδε αὐτῷ αὐτὰ ἔσφωζεν· καὶ τᾶλλα οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμεν. Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἀἴστωθείη· ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπῆρκεσε, πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξίν καὶ στερεοῖς δέρμασιν, ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα, καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκάστω· καὶ ὑποδὼν τὰ μὲν ὀπλαῖς, τὰ δὲ [θριξίν καὶ] δέρμασιν στερεοῖς καὶ ἀναίμοις. Τούντεϋθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζεν, τοῖς μὲν ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς δὲ ῥίζας· ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφήν ζώων ἄλλων βοράν· καὶ τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς δ' ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων.

A1. Από το παραπάνω κείμενο να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του αποσπάσματος: «**Ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο [...] τῷ γένει πορίζων**».

Μονάδες 10

B1.α. «Ἦν γάρ ποτε [...] γῇ κεράννυται»:

Να αναλύσετε τις έννοιες του **χρόνου** και της δημιουργίας των **θνητῶν γενῶν**, όπως αυτές παρουσιάζονται στο παραπάνω απόσπασμα. (μονάδες 6)

B1.β. «Ἦν γάρ ποτε χρόνος»: Να εξηγήσετε τον ρόλο της πρότασης στην αφήγηση του Πρωταγόρα. (μονάδες 4)

Μονάδες 10

B2. «**Νέμων δὲ [...] γένος ἀἴστωθείη**»:

Να αναπτύξετε τους τρόπους με τους οποίους ο Επιμηθέας επιχειρεῖ να εξισορροπήσει τις δυνάμεις των ἐμβίων ὄντων και να εξασφαλίσει την επιβίωσή τους, όπως αυτοὶ παρουσιάζονται στο παραπάνω απόσπασμα.

Μονάδες 10

B3.

Μεταφρασμένο κείμενο

Πλάτωνος Πρωταγόρας 320c

«Αν λοιπόν μπορείς να μας αναλύσεις με τρόπο εναργέστερο γιατί η αρετή είναι διδακτὴ, μη μας αρνηθεῖς και κάνε το».

«Όχι, Σωκράτη», εἶπε, «δεν θα σας αρνηθῶ. Αλλά, τι προτιμάς από τα δύο; Να σας το αναλύσω με έναν μύθο, όπως κάνουν οι γεροντότεροι στους νέους, ή να αναπτύξω το ζήτημα σε μια διάλεξη;»

Πολλοὶ από αὐτοὺς που κάθονταν κοντά εἶπαν αμέσως να αναπτύξει το θέμα με ὅποιον από τους δύο τρόπους θέλει.

«Εγὼ νομίζω», εἶπε εκείνος, «πως εἶναι πιο χαριτωμένο να σας πω έναν μύθο».

α. Για ποιους λόγους ο Πρωταγόρας επιλέγει τον μύθο προκειμένου να εκθέσει την άποψή του για την αρετή; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας με συγκεκριμένες αναφορές στο παραπάνω μεταφρασμένο κείμενο. (μονάδες 4)

β. Κατά την αφήγηση του μύθου ο Πρωταγόρας χρησιμοποιεί ποικίλα εκφραστικά μέσα. Να εξηγήσετε πώς λειτουργούν στην αποτελεσματικότητα του μύθου ως μέσου διδασκαλίας, τεκμηριώνοντας την απάντησή σας με μία μεταφορά και μία αντίθεση από το πρωτότυπο κείμενο. (μονάδες 6)

Μονάδες 10

B4. Να γράψετε στο τετράδιό σας καθεμία από τις προτάσεις της στήλης Α, συμπληρωμένη με την ορθή επιλογή από τη στήλη Β:

Στήλη Α	Στήλη Β
1. Ο Σωκράτης αμφισβητώντας τις παραδοσιακές ιδέες και αρχές	αναζητά τη βαθύτερη αλήθεια των πραγμάτων.
	θεωρεί ότι η αλήθεια δεν υπάρχει.
	καταλήγει ότι η αλήθεια επηρεάζεται από τις εξωτερικές συνθήκες.
2. Ο Σωκράτης καταδικάστηκε	για θρησκευτικούς λόγους με πρόσχημα πολιτικούς.
	για λιποταξία.
	για πολιτικούς λόγους με πρόσχημα θρησκευτικούς.
3. Στην είσοδο της Ακαδημίας λέγεται ότι υπήρχε η επιγραφή	«ἀγεωμέτρητος μηδεις εἰσίτω».
	«μηδὲν ἄγαν».
	«χρόνου φείδου».
4. Στον διάλογο <i>Πρωταγόρας</i> επιλέγεται ως εισαγωγή	η παρουσίαση του φιλοσοφικού ερωτήματος του διαλόγου.
	η παρουσίαση των προσώπων του διαλόγου.
	ο διάλογος του Σωκράτη με έναν φίλο του έξω από το σπίτι του Καλλία.
5. Η διάλεξη ως σοφιστική μέθοδος	δεν είναι κατάλληλη για τα δικαστήρια.
	είναι αξιόπιστη, κατά τον Σωκράτη.
	είναι μέθοδος πειθούς, όχι μέθοδος κατάκτησης της αλήθειας.

Μονάδες 10

B5.α. Να αντιστοιχίσετε στο τετράδιό σας καθεμία αρχαία ελληνική λέξη της στήλης Α με την ετυμολογικά συγγενή της νεοελληνική λέξη της στήλης Β. (Στη στήλη Β περισεύει μία λέξη.)

Στήλη Α	Στήλη Β
ἀμφιεννύς	αναπτήρας
εἰμαρμένος	απρόσωπος
κεράννυται	εὐκρατο
προσήπτε	μερτικό
	μεταμφίεση

(μονάδες 4)

B5.β. Για καθεμία από τις τρεις παρακάτω λέξεις να γράψετε μία περίοδο λόγου στα νέα ελληνικά, όπου η ίδια λέξη, σε οποιαδήποτε μορφή της (πτώσει, αριθμό, γένος, έγκλιση, χρόνο, βαθμό), θα χρησιμοποιείται με διαφορετική σημασία από αυτήν που έχει στο αρχαίο κείμενο:

«**παραιτείται**», «**εὐλάβειαν**», «**ῥας**». (μονάδες 6)

Μονάδες 10

Αδίδακτο κείμενο

Γοργίας, Ἑλένης ἐγκώμιον, 2-3 (έκδ. Diels-Kranz)

Ο ρήτορας επιδιώκει να αποκαταστήσει τη φήμη της Ωραίας Ελένης.

Τοῦ δ' αὐτοῦ ἀνδρὸς λέξει τε τὸ δέον ῥητῶς καὶ ἐλέγξει τοὺς μεμφομένους Ἑλένην, γυναῖκα περὶ ἧς ὁμόφωνος καὶ ὁμόψυχος γέγονεν ἢ τε τῶν ποιητῶν ἀκουσάντων πίστις ἢ τε τοῦ ὀνόματος φήμη, ὃ τῶν συμφορῶν μνήμη γέγονεν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι λογισμὸν τινα τῷ λόγῳ δοῦς τὴν μὲν κακῶς ἀκούουσιν παῦσαι τῆς αἰτίας, τοὺς δὲ μεμφομένους ψευδομένους ἐπιδείξας καὶ δείξας τἀληθὲς παῦσαι τῆς ἀμαθίας. Ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν* ἢ γυνὴ περὶ ἧς ὅδε ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδὲ ὀλίγοις, δῆλον γὰρ ὡς μητρὸς μὲν Λήδας, πατρὸς δὲ τοῦ μὲν γενομένου θεοῦ, λεγομένου δὲ θνητοῦ, Τυνδάρεω καὶ Διός.

* τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: πρώτη ανάμεσα στους πρώτους ἄνδρες και γυναῖκες.

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του κειμένου.

Μονάδες 20

Γ2.α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις:

λέξει: τρίτο πρόσωπο πληθυντικού αριθμού, υποτακτικής αορίστου β', ενεργητικής φωνής

ὁμόφωνος: αιτιατική πληθυντικού αριθμού, θηλυκού γένους

πίστις: δοτική ενικού αριθμού

ψευδομένους: δεύτερο πρόσωπο προστακτικής παρακειμένου, μέσης φωνής

(μονάδες 4)

Γ2.β. Να ξαναγράψετε το παρακάτω απόσπασμα μεταφέροντας τους υπογραμμισμένους τύπους στον άλλο αριθμό:

«Ἐγὼ δὲ βούλομαι λογισμὸν τινα τῷ λόγῳ δοῦς τὴν μὲν κακῶς ἀκούουσιν παῦσαι τῆς αἰτίας».

(μονάδες 6)

Μονάδες 10

Γ3.α. Να αναγνωρίσετε συντακτικά τους παρακάτω τύπους: **ὁμόψυχος, τῶν συμφορῶν, τοὺς μεμφομένους, δείξας, τῆς ἀμαθίας, ὀλίγοις.**

(μονάδες 6)

Γ3.β. «Τοῦ δ' αὐτοῦ ἀνδρὸς [...] μνήμη γέγονεν.»: Να εντοπίσετε τις δευτερεύουσες προτάσεις της περιόδου (μονάδες 2) και να αναγνωρίσετε το είδος τους (μονάδες 2).

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Διδαγμένο κείμενο

A1. Και αυτά επινοούσε, γιατί πρόσεχε μήπως κάποιο γένος αφανιστεί· και αφού τα εφοδίασε σε ικανοποιητικό βαθμό με τα μέσα αποφυγής της αλληλοεξόντωσής τους, επινοούσε μέσα προστασίας για τις μεταβολές του καιρού (που προέρχονται) από τον Δία, ντύνοντάς τα και με πυκνά τριχώματα και με γερά δέρματα, ικανά να αντιμετωπίσουν την κακοκαιρία, αλλά κατάλληλα και για τις ζέστες, και για να χρησιμεύουν αυτά τα ίδια (τα τριχώματα και τα δέρματα) στο καθένα, όταν πηγαίνουν στις φωλιές τους, σαν στρώμα και σκέπασμα και ταιριαστό και δοσμένο από τη φύση· και ακόμα βάζοντας για υποδήματα σε άλλα οπλές και σε άλλα [τρίχωμα και] δέρμα σκληρό και χωρίς αίμα. Ύστερα από αυτό εξασφάλιζε τροφές διαφορετικές για το κάθε είδος, δηλαδή για άλλα χορτάρι από τη γη, για άλλα καρπούς δέντρων και για άλλα ρίζες· σε ορισμένα μάλιστα (από αυτά) επέτρεψε να είναι τροφή τους η σάρκα άλλων ζώων· και σ' αυτά έδωσε μικρή γονιμότητα, ενώ σ' εκείνα που τρώγονταν από αυτά έδωσε μεγάλη γονιμότητα, εξασφαλίζοντας σωτηρία για το είδος τους.

B1.α. Χρόνος : Με τη λέξη «χρόνος» ο σοφιστής εννοεί την αρχή του χρόνου, την αρχή της δημιουργίας, το σημείο εκείνο που ακολουθεί τη θεογονία, δηλαδή τη γένεση των θεών. Είναι χαρακτηριστικό πως στην αρχαιοελληνική μυθολογική σκέψη υπάρχει μόνο θεογονία, και όχι κοσμογονία, όπως σε άλλες μυθολογίες ή στην εβραιοχριστιανική Γένεση. Αντίθετα από τον Ησίοδο, ο οποίος στη *Θεογονία* του αναφέρει, μετά τη δημιουργία των θεών, την ύπαρξη των ανθρώπων, χωρίς να εξηγήσει πώς πλάστηκαν και από ποιον (θεοκεντρική προσέγγιση), ο Πρωταγόρας μεταφέρει το κέντρο του ενδιαφέροντος στον άνθρωπο (ανθρωποκεντρική προσέγγιση). Στον μύθο του παρακολουθούμε τη διαδικασία με την οποία τα μεν ζώα «διαμορφώθηκαν», απέκτησαν δηλαδή το καθένα τις δικές του ιδιότητες, ο δε άνθρωπος απέκτησε τα χαρακτηριστικά εκείνα, τις αρετές, που συνιστούν τελικά την ανθρώπινη ουσία του. Θεωρείται σημαντική η προσφορά του πρωταγόρειου μύθου, γιατί σε αντίθεση με τις παραπάνω κοσμολογικές εκδοχές (*Θεογονία* του Ησιόδου κ.τ.λ.) εκφράζει μια αισιόδοξη ενατένιση της εξέλιξης του ανθρώπινου πολιτισμού. Συνιστά μήνυμα εμπιστοσύνης στην προοδευτική πορεία του ανθρώπινου γένους, το οποίο ξεκινώντας από ατελέστερες μορφές βίου κατέκτησε και κατακτά υψηλότερες βαθμίδες, αξιόλογα πολιτιστικά επιτεύγματα, σε μια προοπτική ανανεωνόμενων δυνατοτήτων για νέες κατακτήσεις. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο μύθος που διηγείται ο Πρωταγόρας πιθανότατα είναι δικό του δημιούργημα (μάλλον περιλαμβανόταν στο έργο του *Περί τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως*, που δεν έχει διασωθεί).

Θνητά γένη:

Σύμφωνα με τον πρωταγόρειο μύθο τα θνητά γένη τα ζώα και ο άνθρωπος δημιουργούνται μαζί από τους θεούς υπακούοντας στην ειμαρμένη, στη μοίρα, που

είναι δύναμη αναπότρεπτη και ισχυρότερη ακόμη και από τους θεούς. Η ειμαρμένη γίνεται ο ρυθμιστής του χρόνου δημιουργίας των θεών και των θνητών πλασμάτων . Τα θνητά όντα γεννιούνται από κοσμογονικά στοιχεία από τα οποία τα σπουδαιότερα είναι το χώμα και η φωτιά . Η άποψη αυτή φαίνεται να ακολουθεί την κοσμογονική θεωρία του Παρμενίδη. Στη συνέχεια, όμως, με τη φράση «τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται» η άποψη του εμπλουτίζεται και από τη θεωρία του Εμπεδοκλή, σύμφωνα με τον οποίο τα έμβια όντα προήλθαν από τη σύνθεση της φωτιάς, του χώματος, του νερού και του αέρα. Τα δύο τελευταία στοιχεία, το νερό και ο αέρας, δεν κατονομάζονται από τον σοφιστή. Η διαφοροποίησή τους αρχίζει κατά το στάδιο της βιολογικής συγκρότησης του είδους, δηλαδή το επιμηθεϊκό, και ολοκληρώνεται με το προμηθεϊκό.

B1. β. Η φράση «ἦν γάρ ποτε χρόνος» συνάδει με το λαϊκότροπο ύφος όλου του μύθου. Αποτελεί τυπική αρχή παραμυθιού και μέρος του σκηνικού, μια εξωτερική δηλαδή διακόσμηση που περιβάλλει την τελεολογική εξήγηση του Πρωταγόρα για τη δημιουργία του ζωικού βασιλείου και του ανθρώπου. Προβάλλει την έννοια του χρόνου ως κυρίαρχου φυσικού μεγέθους στο οποίο εγγράφεται η ύπαρξη των θεών και των θνητών όντων.

B2. Ο Πρωταγόρας με τον ανθρωπολογικό μύθο του Προμηθέα προσπαθεί να αποδείξει στο Σωκράτη ότι η πολιτική αρετή διδάσκεται. Πιο συγκεκριμένα λοιπόν, αφηγείται πως οι θεοί αφού έπλασαν σε ένα τους έμβιους οργανισμούς στο εσωτερικό της γης ,στη συνέχεια ανέθεσαν τον εφοδιασμό τους με τις απαραίτητες ιδιότητες στους δύο Τιτάνες, τον Προμηθέα και τον Επιμηθέα. Αποφασιστική για την εξέλιξη του μύθου στάθηκε η επιθυμία του Επιμηθέα να αναλάβει την κατανομή των ιδιοτήτων παρά την επιπολαιότητά του, όπως δηλώνεται από το όνομά του . Έτσι, ο Επιμηθέας κατά τη διανομή των δυνάμεων στα ζώα παρέχει αρχικά απαραίτητα μέσα προφύλαξης από τους εχθρούς δηλαδή τα υπόλοιπα ζώα Σε άλλα λοιπόν ,έδωσε σωματική δύναμη και σε άλλα, που ήταν αδύναμα, ταχύτητα. Σε άλλα διένειμε όπλα, (όπως νύχια και δόντια,) ενώ σε άλλα μικρό σώμα, και ως όπλα για να αντιμετωπίζουν τους κινδύνους, μοίρασε φτερά ή υπόγεια κατοικία. Τέλος ,σε άλλα έδωσε μεγάλο σώμα, και ως όπλο για να αντιμετωπίζουν τους κινδύνους, θα χρησίμευε η μεγάλη σωματική διάπλαση. («Νέμων δέ...ἄϊστωθείη»).

Ο Πρωταγόρας εξηγεί τελεολογικά τον «νόμο της αναπλήρωσης» στη φύση, αφού σύμφωνα με τους βιολογικούς νόμους κάθε ζώο έχει εφοδιαστεί με τα αναγκαία μέσα επιβίωσης, αυτοσυντήρησης και διαιώνισης του είδους του. Ειδικότερα, παρατηρούμε ότι οι ιδιότητες μοιράζονται στα ζώα έτσι ώστε μία αδυναμία να αναπληρώνεται από μία ικανότητα, με σκοπό να εξασφαλίζονται με αυτόν τον τρόπο τόσο η ύπαρξη και η διαιώνιση του κάθε είδους («Ταῦτα δέ ἐμηχανᾶτο εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἄϊστωθείη·»)όσο και η ισορροπία του οικοσυστήματος μέσα από την εξισορρόπηση των αντίρροπων δυνάμεων που λειτουργούν στο εσωτερικό του.(« καὶ τᾶλλα οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμεν.»)

B3. α. Ο **μύθος** είναι μία φανταστική αφήγηση που προέρχεται είτε από την παράδοση, είτε αποτελεί δημιούργημα κάποιου διανοητή (στην προκείμενη περίπτωση, ο μύθος που θα ακολουθήσει είναι μάλλον επινόηση του Πρωταγόρα). Έχει χαρακτήρα ποιητικό (που του προσδίδει χάρη και γοητεία) και συμβολικό (με τη χρήση κυρίως συμβόλων ή αλληγοριών). Ωστόσο, ο μύθος από μόνος του δεν είναι επαρκής μέθοδος απόδειξης ούτε μπορεί να οδηγήσει σε ασφαλή συμπεράσματα. Οι σοφιστές τον

χρησιμοποιούσαν συχνά, γιατί καθιστούσε πιο εύληπτα τα νοήματα, τους επέτρεπε να εντυπωσιάζουν το ακροατήριό τους και να κάνουν επίδειξη γνώσεων. Με τον προσεγμένο, εξωραϊσμένο και συχνά ποιητικό λόγο οι μύθοι προκαλούν θαυμασμό, τέρπουν και συγκινούν. Ωστόσο δεν μπορούν να έχουν αποδεικτική ισχύ, γιατί είναι δημιουργήματα της φαντασίας.

β. Αισθητικά ο μύθος του Πρωταγόρα παρουσιάζει συνδυασμό στοιχείων λαϊκού ύφους και περίτεχνης συσσώρευσης ποιητικών εκφράσεων και σχημάτων λόγου. Με τον τρόπο αυτό το κείμενο αποκτά γλαφυρότητα και παραστατικότητα ώστε να γίνει εύληπτο και κατανοητό από το ακροατήριο.

Μεταφορά: ὑποδῶν τὰ μὲν ὀπλαῖς

Αντίθεση: χειμῶν - καύματα,

B4. 1. Ο Σωκράτης αμφισβητώντας τις παραδοσιακές ιδέες και αρχές αναζητά τη βαθύτερη αλήθεια των πραγμάτων.

2. Ο Σωκράτης καταδικάστηκε για πολιτικούς λόγους με πρόσχημα θρησκευτικούς.

3. Στην είσοδο της Ακαδημίας λέγεται ότι υπήρχε η επιγραφή «ἀγεωμέτρητος μηδεὶς εἰσίτω».

4. Στον διάλογο Πρωταγόρας επιλέγεται ως εισαγωγή ο διάλογος του Σωκράτη με έναν φίλο του έξω από το σπίτι του Καλλία.

5. Η διάλεξη ως σοφιστική μέθοδος είναι μέθοδος πειθούς, όχι μέθοδος κατάκτησης της αλήθειας.

B5. α. ἀμφιεννὺς μεταμφίεση

εἰμαρμένος μερτικό

κεράννυται εὐκρατο

προσηπτε ἀναπτήρας

B5. β. Παραιτήθηκε για προσωπικούς λόγους από τη θέση του διευθυντή.

Οι πιστοὶ προσευχήθηκαν με **εὐλάβεια** και κατάνυξη.

Δεν έβλεπε την **ώρα** να συναντηθεί με την οικογένειά του.

Αδίδακτο κείμενο

Γ1. Ο ίδιος άνθρωπος είναι που πρέπει να πει σωστά αυτό που πρέπει και να ελέγξει αυτούς που κατηγορούν την Ελένη, μια γυναίκα για την οποία έχει υπάρξει ομόφωνη και ομόψυχη και η πεποίθηση όσων έχουν ακούσει τους ποιητές, αλλά και η φήμη του ονόματός της, το οποίο έχει καταστεί υπόμνηση συμφορών. Εγώ, όμως, επιθυμώ προσδίδοντας κάποια λογική στο λόγο μου, από τη μια αυτή να την απαλλάξω από τις κατηγορίες που αυτή δέχεται άδικα, από την άλλη αφού αποδείξω ότι αυτοί που την κατακρίνουν λένε ψέματα και αφού δείξω την αλήθεια να σταματήσω την αμάθεια. Το γεγονός ότι αυτή η γυναίκα για την οποία γίνεται ο λόγος, είναι ως προς τη φύση και την καταγωγή της πρώτη ανάμεσα στους πρώτους άνδρες και γυναίκες δεν είναι άγνωστο ούτε σε λίγους, γιατί είναι γνωστό ότι μητέρα της ήταν η Λήδα και πατέρας της ο πραγματικός, ένας θεός, ενώ ο υποτιθέμενος ένας θνητός ο Τυνδάρεως και ο Δίας.

Γ2. α. εἵπωσι(ν), ὁμοφώνους, πίστει, ἔψευσο.

Γ2. β. «Ἡμεῖς δὲ βουλόμεθα λογισμούς τινες τοῖς λόγοις δόντες τὴν μὲν κακῶς ἀκούουσαν παῦσαι τῆς αἰτίας».

Γ3. α. ὁμόψυχος = κατηγορούμενο στο υποκείμενο **ἡ πίστις** και **ἡ φήμη** από το συνδετικό **γέγονεν**

τῶν συμφορῶν = ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο **μνήμη**

τοὺς μεμφομένους = επιθετική μετοχή, αντικείμενο της μετοχής **ἐπιδείξας**

δείξας = χρονική επιρρηματική μετοχή συνημμένη στο υποκείμενο **ἐγώ**

τῆς ἀμαθίας = αντικείμενο στο **παῦσαι**

ὀλίγοις = δοτική προσωπική στην απρόσωπη έκφραση **ἄδηλον (ἔστι)**.

Γ3. β. «περὶ ἧς ὁμόφωνος...τοῦ ὀνόματος φήμη»: Δευτερεύουσα αναφορική ονοματική ως επιθετικός προσδιορισμός στο **γυναιῖκα**.

«ὁ τῶν συμφορῶν μνήμη γέγονεν»: Δευτερεύουσα αναφορική ονοματική ως επιθετικός προσδιορισμός στο **τοῦ ὀνόματος**.